

Kane ja Abel

JEFFREY ARCHER

**Kerrotaanko
presidentille?**

 SAGA
EGMONT

Kerrotaanko presidentille?

Jeffrey Archer

Kerrotaanko presidentille?

Suomentanut Virpi Kuusela

SAGA Egmont

Kerrotaanko presidentille?

Suomentanut

Virpi Kuusela

Englanninkielinen alkuteos

Shall We Tell the President?

Kannen kuvat: Shutterstock

Copyright © 1986, 2021 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966237

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Kirjailijalta

Kun aikoinaan kirjoitin romaanin *Kerrotaanko presidentille?*, tarina sijoittui kuuden, seitsemän vuoden päähän tulevaisuuteen. Nyt kun se tulevaisuus on jo menneisyyttä, osa tarinan uskottavuudesta on kärsinyt.

Olen sen jälkeen kirjoittanut myös romaanin *Tuhlaajatyttö*, jossa päähenkilö Florentyna Kanesta tulee Yhdysvaltain ensimmäinen naispresidentti. Siksi minusta oli loogista vaihtaa tämän romaanin henkilöt ja esitellä siinä kuvitteellinen presidenttini sen sijaan että olisin säilyttänyt siinä oikean henkilön Edward M. Kennedyn, joka oli alkuperäisen romaanin keskiössä. Tähän tuli siten luonteva yhteys niin *Tuhlaajatyttö*reen kuin romaaniin *Kane ja Abel*.

En ole muuttanut *Kerrotaanko presidentille?* -romaanin perusjuonta, mutta olen tehnyt lukuisia niin merkittäviä kuin pienempiäkin muutoksia tähän uuteen, muokattuun versioon.

Jeffrey Archer

Tiistai 20. tammikuuta

12.26

”Minä, Florentyna Kane, pyhästi vannon...”

”Minä, Florentyna Kane, pyhästi vannon...”

”... että tulen uskollisesti hoitamaan Yhdysvaltain presidentinvirkaa...”

”... että tulen uskollisesti hoitamaan Yhdysvaltain presidentinvirkaa...”

”...ja parhaan kykyni mukaan säilyttämään, suojelemaan ja puolustamaan Yhdysvaltain perustuslakia.”

”...ja parhaan kykyni mukaan säilyttämään, suojelemaan ja puolustamaan Yhdysvaltain perustuslakia.”

Yhdysvaltain 43. presidentti hymyili ensimmäiselle miehelle käsi yhä Douayn Raamatulla. Se hetki oli yhden taistelun päätös ja toisen alku. Florentyna Kane tiesi kaiken taisteluista. Hän oli käynyt ensimmäisen taistelunsa pyrkiessään kongressin edustajainhuoneeseen, seuraavan pyrkiessään senaattiin ja viimein neljä vuotta myöhemmin, kun hänestä oli tullut Yhdysvaltain ensimmäinen naisvarapresidentti.

Ankaran esivaalikamppailun päätteeksi hän oli voittanut vain niukasti senaattori Ralph Brooksia viidennellä äänestyskiirroksella demokraattien puoluekokouksessa kesäkuussa. Marraskuussa hän oli selviytynyt voittajana vielä tiukemmasta kamppailusta republikaanien ehdokasta, entistä New Yorkin osavaltion kongressiedustajaa vastaan. Florentyna Kane oli valittu presidentiksi 105 000 äänen, vaivaisen yhden prosentin enemmistöllä, Yhdysvaltain historian pienimmällä, jopa pienemmällä kuin John F. Kennedy voittaessaan Richard Nixonin 118 000 äänellä vuonna 1960.

Suosionosoitusten vaiettua presidentti odotti, kunnes kaksikymmentäyksi tykinlaukausta oli ammuttu. Florentyna Kane rykäisi ja kääntyi katsomaan Capitolin aukiolle kokoontunutta viittäkymmentätuhatta tarkkaavaista kansalaista ja kahtasataa miljoonaa muuta, jotka olivat eri puolilla maata televisioiden ääressä. Sinä päivänä ei tarvittu huopia eikä paksuja päällystakkeja, kuten yleensä virkaanastujaispäivänä. Tammikuun loppupuolen sää oli poikkeuksellisen leuto, ja Capitolin itäpuolen edessä levittäytyvä nurmikkokenttä, jolle väkijoukko oli kokoontunut, oli toki märkä muttei enää jouluna sataneesta lumesta valkoinen.

”Varapresidentti Bradley, herra korkeimman oikeuden puheenjohtaja, presidentti Carter, presidentti Reagan, arvoisat kirkon edustajat, hyvät kansalaiset.”

Maan ensimmäinen mies katseli ja hymyili toisinaan tunnistaessaan sanoja ja lauseita, joita oli itse vaimonsa puheeseen ehdottanut.

Heidän päivänsä oli alkanut puoli seitsemän aikoihin aamulla. Kumpikaan ei ollut nukkunut kovin hyvin heidän kunniakseen edellisiltana pidetyn upean juhlakonsertin jälkeen. Florentyna Kane oli käynyt vielä viimeisen kerran läpi virkaanastujaispuheensa, alleviivannut punaisella tärkeimmät kohdat ja tehnyt vain pieniä muutoksia.

Noustuaan sängystä Florentyna oli valinnut aikailematta sinisen mekon vaatekaapistaan. Hän oli kiinnittänyt mekon rintaan pienen rintakorun, jonka hänen ensimmäinen puolisonsa Richard oli hänelle antanut juuri ennen kuolemaansa.

Florentyna muisteli aina korua käyttäessään Richardia; miten tämä ei ollut päässyt lennolle huoltohenkilökunnan lakon vuoksi, vaan oli joutunut vuokraamaan auton ennättääkseen kuuntelemaan puhetta, jonka Florentyna oli pitänyt Harvardin promootiotilaisuudessa.

Richard ei ollut kuullut puhetta, jota *Newsweek* oli kutsunut presidenttiyden lähtölaukaukseksi – Richard oli kuollut pian sen jälkeen kun Florentyna oli ennättänyt sairaalaan.

Florentyna havahtui nykyhetkeen, jossa hän oli maailman vaikutusvaltaisin johtaja. Hänelläkään ei silti ollut riittävästi valtaa, jotta hän olisi voinut tuoda Richardin takaisin. Hän katsoi peilikuvaansa. Hänellä oli itsevarma olo. Hänhän oli ollut presidentti jo melkein kaksi vuotta presidentti Parkinin yllättävän kuoleman jälkeen. Historioitsijat yllättyisivät saadessaan selville, että hän oli kuullut presidentin kuolemasta juuri kun oli aikonut yrittää upottaa reilun metrin päästä putin pelatessaan golfia vanhimman ystävänsä ja tulevan aviomiehensä Edward Winchesterin kanssa.

He olivat keskeyttäneet pelin, kun helikopterit olivat ilmestyneet kiertelemään taivaalle. Yksi helikoptereista oli laskeutunut, ja siitä hypännyt merijalkaväen eversti oli kiiruhtanut hänen luokseen, tehnyt kunniaa ja sanonut: ”Rouva presidentti. Presidentti on kuollut.” Nyt amerikkalaiset olivat vahvistaneet olevansa valmiita siihen, että Valkoisessa talossa hallitsisi jatkossakin nainen. Yhdysvaltain historiassa oli valittu ensimmäistä kertaa maan poliittisen elämän tavoitelluimmalle paikalle nainen tämän omien ansioiden vuoksi. Florentyna vilkaisu makuuhuoneen ikkunasta vanhaisaamun auringonpaisteessa kimmeltävän Potomacjoen tyyntä pintaa.

Hän lähti makuuhuoneesta ja meni suoraan heidän yksityiseen ruokasaliinsa, missä Edward jutteli hänen lastensa Williamin ja Annabelin kanssa. Hän suukotti kaikkia kolmea, ennen kuin he istuutuivat aamiaiselle.

He naureskelivat menneille ja juttelivat tulevista, mutta kun kello löi kahdeksan, presidentti lähti muiden luota virkahuoneeseensa Oval Officeen. Hänen kansliapäällikkönsä Janet Brown istui käytävällä olevalla tuolilla odottamassa häntä.

”Hyvää huomenta, rouva presidentti.”

”Hyvää huomenta, Janet. Onko kaikki järjestyksessä?” Florentyna hymyili Janetille.

”Luulisin niin, rouva presidentti.”

”Hyvä. Mitä jos kävisit taas tuttuun tapaan päiväohjelmani läpi? Älä ole huolissasi minusta, noudatan vain sinun ohjeitasi. Mitä haluat, että teen ensimmäiseksi?”

”Pöydällä on 842 sähköttä ja 2 412 kirjettä, mutta ne kaikki voivat odottaa valtionpäämiesten viestejä lukuun ottamatta. Laadin niihin vastauksen kahteentoista mennessä.”

”Päivää ne tälle päivälle, he pitävät siitä, ja allekirjoitan jokaisen, kun ne ovat valmiit.”

”Selvä. Minulla on myös teidän aikataulunne. Virallinen osuus alkaa kello yksitoista kahvitilaisuudella entisten presidenttien Reaganin ja Carterin kanssa, ja sitten teidät kyyditään virkaanastujaisiin. Virkaanastujaisien jälkeen on lounastilaisuus senaatissa, ja sen jälkeen te otatte vastaan virkaanastujaisparaatin Valkoisen talon edustalla.”

Janet Brown ojensi nipun pieniä yhteen nidottuja kortteja, kuten oli tehnyt niiden viidentoista vuoden ajan, jotka oli ollut Florentynan alaisuudessa aina siitä asti, kun Florentyna oli valittu edustajainhuoneeseen. Korteissa oli tiivistelmä presidentin päiväohjelmasta tunti tunnilta; tekstiä oli itse asiassa tavanomaista vähemmän. Florentyna vilkaisi kortit läpi ja kiitti

kansliapäällikköään. Edward Winchester ilmestyi ovelle. Hän hymyili tapansa mukaan rakastavasti ja ihailevasti, kun Florentyna kääntyi häntä kohti. Florentyna ei ollut kertaakaan katunut melko äkkinäistä päätöstään naida Edward, kun heidän golfkierroksensa oli keskeytynyt kahdeksannellatoista reiällä poikkeuksellisena päivänä, jolloin hänelle oli kerrottu presidentti Parkinin kuolemasta, ja hän uskoi, että Richard olisi hyväksynyt.

”Hoidan paperitöitäni yhteentoista asti”, hän sanoi Edwardille, joka nyökkäsi ja lähti itse valmistautumaan edessä olevaan päivään.

Valkoisen talon edustalle oli jo alkanut kerääntyä onnentoivottajia.

”Tulisipa sade”, salaisen palvelun päällikkö H. Stuart Knight sanoi avustajalleen; päivä oli myös yksi hänen elämänsä tärkeimpiä.

”Tiedän, että suurin osa näistä ihmisistä on vaarattomia, mutta tällaiset tilaisuudet käyvät hermoille.”

Väkeä oli noin sataviisikymmentä; viisikymmentä heistä oli Knightin alaisia. Etuauto, joka lähti aina viisi minuuttia presidentin edellä, oli jo tarkistamassa huolellisesti reittiä Valkoiseen taloon; salaisen palvelun miehet tarkkailivat matkan varrella olevia pieniä ihmisjoukkoja, joissa jotkut heiluttelivat lippuja; ihmiset olivat tulleet katsomaan virkaanastujaisia ja kertoisivat jonain päivänä lapsenlapsilleen, että olivat nähneet, kun Florentyna Kanesta oli tullut Yhdysvaltain presidentti.

Hovimestari avasi etuoven kello 10.59, ja ihmiset alkoivat osoittaa suosiotaan.

Presidentti ja hänen puolisonsa vilkuttivat hymyileville ihmisille, ja vain kokemus ja ammattivaisto kertoivat heille, että viisikymmentä ihmistä tarkkaili muita kuin heitä.

Kaksi mustaa limusiinia pysähtyi äänettömästi Valkoisen talon pohjoisen sisäänkäynnin eteen kello 11.00. Merijalkaväen kunniakomppania seisoi asennossa ja teki kunnia kahdelle entiselle presidentille ja heidän puolisoilleen, kun presidentti Kane otti heidät

vastaan pylväskuistilla. Yleensä sellainen kunnia suotiin vain ulkomaisille valtionpäämiehille. Presidentti opasti itse vieraansa kirjastoon nauttimaan kahvia Edwardin, Williamin ja Annabelin kanssa.

Vanhempi entisistä presidenteistä nurisi, että oli hauras vain siksi, että oli joutunut elämään vaimonsa kokkauksilla viimeiset kahdeksan vuotta. ”Hän ei ollut tarttunut paistinpannuun ikuisuuksiin, mutta edistyy joka päivä. Annoin varmuuden vuoksi hänelle *The New York Timesin* keittokirjan; se on kutakuinkin lehden ainoa julkaisu, jossa ei arvostella minua.” Florentyna naurahti hermostuneena. Hän halusi päästä aloittamaan virallisen osuuden, mutta ymmärsi, että entiset presidentit nauttivat ollessaan jälleen Valkoisessa talossa, joten hän oli kuuntelevinaan tiiviisti kasvoillaan harjoiteltu ilme, josta oli tullut toinen luonto liki kahdenkymmenen politiikassa vietetyn vuoden aikana.

”Rouva presidentti...” Florentynan piti miettiä nopeasti estääkseen ketään huomaamasta hänen vaistonvaraista reaktiotaan näihin sanoihin. ”Kello oli minuutin yli kaksitoista.” Hän katsoi lehdistösihteeriiän, nousi tuolistaan ja johdatti entiset presidentit ja heidän vaimonsa Valkoisen talon portaille. Merijalkaväen soittokunta soitti ”Hail to the Chief” -marssin. Yhdeltä se soittaisi sen jälkeen.

Kaksi entistä presidenttiä ohjattiin saattueen ensimmäiseen autoon, mustaan, luodinkestävään limusiiniin, jossa oli lasinen kuplakatto. Kongressia edustavat edustajainhuoneen puhemies Jim Wright ja senaatin enemmistöjohtaja Robert Byrd olivat jo toisessa autossa. Limusiinin takana oli kaksi autoa täynnä salaisen palvelun miehiä. Florentyna ja Edward menivät jonon viidenteen autoon. New Jerseyä kotoisin oleva varapresidentti Bradley oli vaimonsa kanssa seuraavassa autossa.

H. Stuart Knight kävi vielä kertaalleen rutiinitarkistukset läpi. Hänen viidenkymmenen alaisen joukkonsa oli kasvanut jo satapäiseksi. Puoleen päivään menneessä se olisi kasvanut jo

viiteensataan, kun paikallispoliisin ja FBI:n väki laskettaisiin mukaan. CIA:n pojista ei ollut tietoa, hän ajatteli tympääntyneenä. CIA ei ollut ilmoittanut hänelle, olisiko paikalla vai ei, eikä edes hän erottanut aina sen väkeä ihmisjoukosta. Hän kuunteli ihmisten suosionosoitusten yltymistä, kun presidentin limusiini lähti kohti Capitolia.

Edward rupatteli leppoisasti, mutta Florentynan ajatukset olivat toisaalla. Hän vilkutti automaattisesti Pennsylvania Avenuen varrella oleville ihmisille, mutta kävi mielessään jälleen puhettaan läpi. Uudistettu Willard-hotelli, rakenteilla olevat seitsemän toimistorakennusta, intiaanien kallioasumuksia muistuttavat asuinkerrostalot, uudet liikkeet ja ravintolat sekä puiden reunustamat leveät jalkakäytävät lipuivat ohi. J. Edgar Hoover Building, FBI:n päämaja, kantoi edelleen ensimmäisen johtajansa nimeä, vaikka eräät senaattorit olivat yrittäneet useaan otteeseen saada nimen muutetuksi. Miten se katu olikaan muuttunut viidentoista vuoden aikana.

He lähestyivät Capitolia, ja Edward havahdutti presidentin tämän mietteistä. ”Olkoon Jumala kanssasi, rakas.” Florentyna hymyili ja tarttui miehensä käteen. Kuuden auton saattue pysähtyi.

Presidentti meni Capitolin ensimmäiseen kerrokseen. Edward jäi kiittämään kuljettajaa. Muista autoista nousevien ympärille ilmestyi nopeasti salaisen palvelun agentteja, ja kunniavieraat vilkuttivat katsojille lähtiessään omille paikoilleen lavalle. Sillä välin pääairut saattoi presidentti Kanen rauhallisesti tunnelin kautta vastaanottotilaan, ja kymmenen askeleen välein seisovat merijalkaväen sotilaat tekivät kunniaa. Varapresidentti Bradley oli Florentynaa vastassa. He juttelivat niitä näitä, eikä kumpikaan kuunnellut toisen vastauksia.

Kaksi entistä presidenttiä tulivat tunnelista hymyillen. Vanhempi entisistä presidenteistä näytti ensimmäistä kertaa ikäiseltään, hänen tukkansa tuntui harmaantuneen yhdessä yössä. Florentyna kätteli

hänet jälleen; he tekisivät sen seitsemän kertaa sen päivän aikana. Pääairut opasti heidät pienestä vastaanottotilasta lavalle. Capitolin itäportaille oli rakennettu väliaikainen lava, kuten jokaisen presidentin virkaanastujaisiin. Ihmiset nousivat seisomaan ja osoittivat suosiotaan toista minuuttia, kun presidentti ja entiset presidentit vilkuttivat; sitten he kävivät jälleen istumaan ja vaikenivat odottaessaan seremonian alkamista.

”Hyvät amerikkalaiset, astun virkaani hetkellä, jolloin maallamme on suuria ja uhkaavia ongelmia kaikkialla maailmassa. Etelä-Afrikassa raivoaa armoton sisällissota valkoisten ja mustien välillä; Lähi-idässä korjataan viime vuoden sodan tuhoja, mutta molemmat osapuolet kasvattavat jälleen asevoimiaan sen sijaan että korjaisivat koulujaan, sairaaloitaan tai maatalojaan. Kiinan ja Intian välisellä rajalla sekä Venäjän ja Pakistanin välisellä rajalla vallitsee neljän maailman väkirikkaimman maan sodan uhka. Etelä-Amerikka häilyy äärioikeistolaisuuden ja ääriivasemmistolaisuuden välillä, mutta kumpikaan äärilaita ei tunnu kykenevän kohentamaan kansalaistensa elinolosuhteita. Kaksi Pohjois-Atlantin liiton alkuperäistä jäsenmaata, Ranska ja Italia, uhkaavat vetäytyä sopimuksesta.

”Presidentti Harry S. Truman ilmoitti vuonna 1949, että Yhdysvallat on valmis puolustamaan koko mahdollaan ja voimavaroillaan vapauden voimia, olivatpa ne uhattuina missä hyvänsä. Jotkut saattavat nykyään sanoa, että tämä jalomielisyys on johtanut epäonnistumiseen ja että Yhdysvallat oli, ja on, liian heikko kantamaan harteillaan maailman johtajuuden koko taakkaa. Toistuvien kansainvälisten kriisien edessä kuka tahansa amerikkalainen saattaa hyvinkin kysyä, miksi hänen pitäisi välittää niin kaukana kotoa tapahtuvista asioista ja miksi hänen pitäisi tuntea vastuuta Yhdysvaltojen ulkopuolella olevan vapauden puolustamisesta.

”Minun ei tarvitse vastata näihin epäilyihin omin sanoin.

’Yksikään ihminen ei ole saari’, John Donne kirjoitti yli kolme ja puoli vuosisataa sitten. ’Jokainen on pala mannermaata.’ Yhdysvallat ulottuu Atlantilta Tyynellemerelle, pohjoiselta napapiiriltä päiväntasaajalle. ’Minä sisällyn ihmiskuntaan; Älä siis koskaan lähetä kysymään, kenelle kellot soivat; ne soivat sinulle.’”

Edward piti puheen siitä osasta. Se kuvasti niin hyvin hänen omia tuntojaan. Hän oli kuitenkin miettinyt, reagoisiko yleisö yhtä innokkaasti kuin oli reagoinut Florentynan lennokkaaseen retoriikkaan aiemmin. Korvia pauhaavat suosionosoitukset rauhoittivat häntä. Lymous oli yhä tallella.

”Täällä kotimaassa me luomme terveydenhuoltojärjestelmän, jota vapaa maailma kadehtii. Se tarjoaa kaikille kansalaisille yhtäläiset mahdollisuudet korkealaatuiseen hoitoon ja apuun. Yksikään amerikkalainen ei saa kuolla vain siksi, ettei hänellä ole varaa elää.”

Monet demokraatit olivat äänestäneet Florentyna Kanea vastaan hänen Medicare-sairausvakuutuslainsäädäntöön suhtautumisensa vuoksi. Kuten eräs vanha, kunnianarvoisa lääkäri oli Florentynalle todennut: ”Amerikkalaisten on opittava seisomaan omilla jaloillaan.” ”Miten he sen voisivat tehdä, jos ovat jo kaatuneet selälleen?” Florentyna oli vastannut. ”Luoja varjeltkoon meitä naispresidentiltä”, tohtori oli todennut ja äänestänyt republikaania.

”Tämän hallinnon tärkein tehtävä on kuitenkin lain ja järjestyksen alalla, ja sen vuoksi aionkin esitellä kongressille lakialoitteen, joka tekee luvattomien käsiaseiden myynnin laittomaksi.”

Ihmisten suosionosoitukset eivät olleet aivan yhtä varauksettomat.

Florentyna kohotti päänsä. ”Sanon siis teille, hyvät maanmiehet, antakaamme tämän vuosisadan lopun olla se aikakausi, jolloin Yhdysvallat johtaa maailmaa niin oikeudenmukaisuudessa kuin voimassa, niin terveydenhuollossa kuin yritteliäisyydessä, se aikakausi, jolloin Yhdysvallat julistaa sodan – sodan sairauksia, sodan syrjintää ja sodan köyhyyttä vastaan.”

Presidentti istuutui; koko kuulijakunta nousi kuin yhtenä miehenä seisomaan.

Suosionosoitukset olivat keskeyttäneet kuudentoista minuutin puheen kymmenen kertaa. Kun maan uusi johtaja kääntyi pois päin mikrofonista vakuuttuneena siitä, että yleisö oli hänen tukenaan, hän ei kuitenkaan katsonut enää suosiotaan osoittavia ihmisiä. Hän etsi lavalla olevien kunniavieraiden joukosta sitä ainoaa, jonka halusi nähdä. Hän käveli puolisonsa luokse, suuteli tätä poskelle ja tarttui sitten tämän käsivarteen, kun rivakan tehokas airut saattoi heidät pois lavalta.

H. Stuart Knightia inhotti, jos ohjelma ei edennyt aikataulun mukaisesti, ja sinä päivänä mikään ei ollut tapahtunut ajallaan. Kaikki myöhästysivät lounaalta ainakin puoli tuntia.

Seitsemänkymmentäkuusi vierasta nousi seisomaan, kun presidentti saapui huoneeseen. Vieraat olivat niitä miehiä ja naisia, jotka hallitsivat nyt demokraattista puoluetta. Naisen tueksi asettuneet pohjoisten osavaltioiden vaikuttajat olivat paikalla, lukuun ottamatta niitä, jotka olivat kannattaneet senaattori Ralph Brooksia.

Osa lounasvieraista kuului jo presidentin hallitukseen, ja kaikki paikalla olevat olivat jollakin tavalla osaltaan vaikuttaneet siihen, että hän oli palannut Valkoiseen taloon.

Presidentillä ei ollut tilaisuutta eikä halua syödä lounastaan; kaikki halusivat puhua hänelle yhtä aikaa. Menu oli koottu hänen lempiruoistaan, alkaen hummerikeitosta ja edeten paahtopaistiin. Viimeisenä tarjoiltiin kokin mestarinäyte, Valkoisen talon muotoinen kuorrutettu suklaakakku. Edward näki vaimonsa jättävän väliin tämän eteen tuodun Oval Officea esittävän siistin kakkuviipaleen. ”Tuon takia hänen ei tarvitse koskaan laihduttaa”, oikeusministeriksi yllättäen nimitetty Marian Edelman huomautti. Marian oli juuri puhunut Edwardille lasten oikeuksien tärkeydestä. Edward oli yrittänyt kuunnella; kenties jonain toisena päivänä.

Kun Valkoisen talon viimeisestäkin siivestä oli tehty selvää ja

Florentyna Kane on tehnyt mahdottomasta mahdollista – hänet on valittu Yhdysvaltojen ensimmäiseksi naispuoliseksi presidentiksi. Kaikki eivät kuitenkaan ole tyytyväisiä Kanen valintaan. He haluavat saada Kanen pois presidentin paikalta, hinnalla minä hyvänsä.

Kun FBI joutuu iskun kohteeksi, erikoisagentti Mark Andrews selviää kuin ihmeen kaupalla. Pystyykö hän pelastamaan Florentyna Kanen hengen?

“Kerrotaanko presidentille?” on Jeffrey Archerin huikean jännittävä romaani, joka jatkaa Kanen ja Abelin tarinaa.

Jeffrey Archer (s.1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti “Clifton-kronikka” -kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa “Miljoonan dollarin petos” vuonna 1976.